

ність і оцінювати її. Важливо, щоб студенти усвідомлювали, що вони хочуть досягнути успіхів у вивченні іноземних мов і що вони готові взяти значну долю відповідальності на себе. Тому потім кожному студенту слід вручити мовний паспорт із його даними про: результати тестування за всіма видами мовленнєвої діяльності (читання, письмо, аудіювання, комунікативна компетенція); відомості про місце вивчення мови (КНЕУ), шкалу самооцінки рівня володіння комунікативними вміннями і тести самоконтролю. Після цього студентам пропонується план подальшого вивчення мови (тести на закріплення матеріалу, система творчих завдань, вправ на використання навчально-мовленнєвих ситуацій, методичні рекомендації для СРС).

Список літератури

1. Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання / Наук. ред. укр. видання д. пед. наук, проф. С. Ю. Ніколаєва. — К.: Ленвіт, 2003. — С. 24/273.
2. Гальскова Н. Д. Мовний портфель як інструмент оцінки учня в області вивчення іноземних мов // ІЯШ. — 2000. — № 5. — С. 6—11.
3. Ягельська Н. В. Європейський Мовний Портфель для економістів як засіб реалізації контролю і самоконтролю // Вісник КНЛУ. Серія: Педагогіка та психологія. — К.: Вид. центр КНЛУ, 2004. — Вип. 7. — С. 275—281.

Кулик Ю. Є., асистент,
кафедра міжнародного менеджменту

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ МЕНЕДЖЕРІВ МІЖНАРОДНОГО БІЗНЕСУ

Проведений аналіз літератури показав, що в межах діяльності традиційних вищих навчальних закладів значного поширення набули різноманітні інтенсивні технології вивчення окремих предметів або їхніх циклів. Вони характеризуються особливим поєднанням та впорядкуванням усього спектру

елементів навчального процесу. Відомими є, наприклад, так звані стратегії ефективного навчання, адаптивна система навчання, діалоговий підхід до освіти, система розвивального навчання, технологія співпраці індивідуальностей, комп'ютерні технології навчання тощо [1, с. 27].

Наші дослідження також показали, що серед багатьох способів неперервного навчання, найефективнішим є навчання на робочому місці, яке реалізується в трьох основних формах: дистанційне, гнучке і відкрите. На практиці ці форми використовуються як взаємодоповнюючі та взаємозамінні. Однак, між цими формами існують суттєві відмінності.

Всі ці системи навчання є різними в різних країнах. І ця різниця не стільки в мовних і культурних відмінностях, а є наслідком розходжень парадигм різних освітніх систем (базові поняття буття людини, система цінностей, пріоритетів, суспільний статус людини і т.п.). Так, у Німеччині використовується *Fernunterricht* (дослівно: «заняття на віддалі»), в Англії — *open learning* (дослівно: «відкрите навчання»), у Франції — *formation multimedia* (дослівно: «мультимедійна освіта»).

Дистанційні навчальні технології дають змогу розширити можливості стаціонарної освіти, збільшити взаємну доступність віддалених один від одного об'єктів і суб'єктів навчання. Серед основних переваг такої роботи вказується скорочення витрат на утримання й оренду приміщень, можливість для співробітників слухати лекції та брати участь у семінарах прямо на робочому місці або вдома, наявність цілодобового доступу до матеріалів, що знімає часові обмеження традиційних занять. Вважається, що дистанційна форма навчання дає змогу уникнути стресів, заохочує ставити запитання, вступати в дискусії. Інтерактивна природа комп'ютерних систем допомагає студенту зосередитись на важливих і незрозумілих для нього питаннях.

Новим напрямом в освіті є *E-learning* (навчання через електронні засоби зв'язку). Д. Біршалл [2, с. 17—20] один з перших вводить поняття дистанційного навчання, метою якого є компенсація взаємодії, ізолюваності між учасниками освітнього процесу. Для цього широко використовуються можливості Інтернету, електронної пошти, аудіо- та відео-контактів, які дозволяють інтерактивно в режимі он-лайн вести діалоговий режим спілкування та передавати інформацію. При цьому наявність зворотного зв'язку виводить навчання на новий рі-

вень розвитку. Особливість такого навчання в тому, що викладачі, асистенти, студенти, інформаційні масиви даних та інші засоби навчання тимчасово віддалені й незалежні один від одного.

Заняття через Інтернет дають учасникам переваги, що характерні для невеликих груп, — безпосереднє спілкування з викладачем; високий рівень мотивації; кожний зі студентів отримує більше уваги від інструктора та проводить більше часу над виконанням завдання; взаємодія між членами віртуальної групи також має конструктивніший характер.

Якщо розглядати зміст системи підготовки менеджерів міжнародного бізнесу, то слід погодитися з поглядами Чарльза Хенді [3, с. 116—125] який вважає, що таку систему необхідно створювати аналогічно моделі навчання таким професіям як бухгалтерська справа. Зокрема, кожний потенційний керівник, незалежно від отриманої освіти в минулому, повинен виконувати певну самостійну роботу і вивчати основи своєї професії протягом перших двох-трьох років після прийому на роботу, тобто входити в професійну парадигму. Це завдання відносно легко вирішується за допомогою системи відкритого навчання при підтримці внутрішніх корпоративних наставників.

Таким чином, наші дослідження показують, що навчання менеджерів міжнародного бізнесу має відбуватися безперервно «протягом життя» шляхом їх перепідготовки. Це можна реалізувати за допомогою застосування методів дистанційного навчання, серед яких концепція відкритого навчання, зокрема навчання через електронні засоби зв'язку, на даний час є однією із самих інноваційних та найефективніших.

Література

1. *Malone S.* How to set up and manage a corporate learning centre / S.Malone — London: Gower Publishing Limited, 2003. — 139 p.
2. *Birchall D.* Third Generation Distance Learning / D. Birchall // Journal of European Industrial Training. — 1990. — Vol. 14, 7. — pp. 17—20.
3. *Handy C.* The New Management / C. Handy // Open Learning in Transition: An Agenda for Action [Nigel Paine ed.]. — Cambridge: National Extension College, 1988. — pp. 116—125.